

16 Μαρτίου, 1995.

[ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ,
ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ/στές].

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ,

Εφεσείων - Καθ' ου η Αίτηση.

v.

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΤΖΕΝΝΑΡΟ
ΠΕΡΡΕΛΛΑ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΦΥ-
ΣΕΩΣ HABEAS CORPUS,

Εφεσίβλητου- Αιτητή,

(Πολιτική Έφεση Αρ. 9173).

*Κατάχρηση δικαστικής διαδικασίας — Εξουσίες των Δικαστηρίων να
ελέγχουν κατάχρηση των δικαστικών διαδικασιών — Επιδίωξη
όμοιων σκοπών με την υιοθέτηση παράλληλων ενδίκων μέσων.*

5 *Καταπίεση — Αναγκαιότητα υπεράσπισης της ελευθερίας υποδίκου σε
περισσότερες της μιας διαδικασίες, συνιστά καταπίεση.*

*Φυγοδίκος — Έκδοση φυγοδίκου — Πολλαπλότητα διαδικασιών —
Κατάχρηση δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου.*

10

Η έφεση στρέφεται εναντίον πρωτόδικης απόφασης του Ανωτά-
του Δικαστηρίου να εκδώσει ένταλμα Habeas Corpus και διατάζει
την απελευθέρωση κρατούμενου αλλοδαπού.

15

Μετά από αίτηση της αρμόδιας αρχής το Επαρχιακό Δικαστή-
ριο Λάρνακας διέταξε την έκδοση αλλοδαπού, ο οποίος προσέβαλε
το διάταγμα με αίτηση στο Ανώτατο Δικαστήριο για την έκδοση
διατάγματος Habeas Corpus.

20

Το Ανώτατο Δικαστήριο, έκρινε ότι η διαδικασία έκδοσης, ήταν
άκυρη από την αρχή, επειδή η εξουσιοδότηση του Υπουργού δόθη-
κε πριν την υποβολή της επίσημης αίτησης από την αιτούσα την έκ-
δοση χώρα. Η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, προσβάλλε-
ται με την παρούσα έφεση. Εν τω μεταξύ η αρμόδια αρχή καταχώ-

ρησε την υπ' αρ. 1/94 νέα αίτηση έκδοσης του φυγοδίκου.

Παρ' όλων ότι ο εφεσίβλητος απέσυρε την διαζευκτική αξίωση ή απόρριψης της έφεσης ή έκδοσης διαταγής που να θέτει τον εφεσείοντα προ της εκλογής μεταξύ προώθησής της έφεσης ή της αίτησης ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου για την έκδοση του και περιορίστηκε μόνο στην αξίωση απόρριψης της έφεσης, το Δικαστήριο, εν όψει της ευρύτητας της σχετικής εξουσίας του, επιλήφθηκε θέματος αποτροπής κατάχρησης δικαιοδοσίας προκύπτουσας από τη συνύπαρξη δύο παράλληλων διαδικασιών έκδοσης.

Συνέπεια της παρούσας έφεσης, σύμφωνα με το αρ. 10(5) του περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμου του 1990 (Ν.97/70), είναι η διατήρηση σε ισχύ του πρώτου διατάγματος έκδοσης του φυγοδίκου, με επακόλουθο τη δυνατότητα παράτασης της κράτησής του, μέχρι την εκδίκαση της έφεσης.

Ο εφεσείων αντιτάχθηκε στο αίτημα του εφεσίβλητου να απορριφθεί η έφεση για κατάχρηση δικαιοδοσίας και υποστήριξε ότι οι δύο διαδικασίες μπορούν να συνυπάρχουν.

Αποφασίστηκε, ότι:

- (1) Τα Κυπριακά Δικαστήρια έχουν την ίδια εξουσία όπως και τα αγγλικά, να ελέγχουν τις διαδικασίες προς αποφυγή καταχρήσεων της δικαστικής διαδικασίας.
- (2) Συνιστά κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας η έγερση ή η προώθηση περισσοτέρων της μιας δικαστικών διαδικασιών για επίτευξη στόχων που μπορούν να επιδιωχθούν με μια.
- (3) Η επιδίωξη όμοιων σκοπών με την υιοθέτηση παράλληλων ενδίκων μέσων ελέγχεται από το Δικαστήριο όπως και η πολλαπλότητα των διαδικασιών επίτευξης του ίδιου στόχου.
- (4) Η Πολιτική Έφεση 9173 και η Αίτηση αρ. 1/94 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας έχουν τον ίδιο σκοπό, την έκδοση του φυγοδίκου, ο οποίος αντιμετωπίζει δύο παράλληλες διαδικασίες, ανεξάρτητες δικονομικά, αλλά όμοιες ως προς το αντικείμενό τους, δηλαδή την έκδοση.
- (5) Η Αίτηση 1/94 καταχωρήθηκε μετά την έκλειψη προηγούμενης για την έκδοση του φυγοδίκου, αλλά το βάθος της διασαλεύθηκε μετά την άσκηση της έφεσης, σκοπός της οποίας ήταν η αναζωπύρωση

της πρώτης διαδικασίας έκδοσης.

(6) Η αναγκαιότητα υπεράσπισης της ελευθερίας υποδίκου σε περισσότερες της μιας διαδικασίες, συνιστά καταπίεση.

5

(7) Η συνύπαρξη των δύο διαδικασιών συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας του Δικαστηρίου.

10

(8) Η υποβολή της έφεσης αρ. 9173 συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας, η οποία πρέπει να αποτραπεί και παρεμποδιστεί με την απόρριψή της.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις :

15

Glasgow Navigation Company and Iron Ore Company [1910] A.C. 293,
Attorney-General v. Georghiou (1984) 2 C.L.R. 251,

20

Castanho v. Brown and Root (U.K.) Ltd and Another [1981] 1 All E.R. 143 (HL),

Constantinides v. Vima Ltd (1983) 1 C.L.R. 348,

25

Williams v. Hunt [1905] 1 K.B. 512,

Mills v. Cooper [1967] 2 All E.R. 100,

30

Rees v. Secretary of State [1986] 2 All E.R. 321.

Έφεση.

35

Έφεση από τον καθ' ου η αίτηση κατά της πρωτόδικης απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Στυλιανίδης, Δ.) που δόθηκε στις 10 Μαΐου 1994 (Αρ. Αίτησης 24/94) με την οποία εκδόθηκε ένταλμα Habeas Corpus και διατάχθηκε η απελευθέρωση του κρατούμενου αιτητή.

40

Ε. Λοιζίδου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α΄, για τον Καθ' ου η αίτηση - εφεσεύοντα.

Χρ. Πουργουρίδης, για τον Αιτητή - εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πικής.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Επικαλούμενος τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου για την καταστολή διαδικασιών που συνιστούν κατάχρηση της δικαιοδοσίας (abuse of process), ο εφεσίβλητος αξίωσε την απόρριψη της έφεσης και, διαζευκτικά, την έκδοση διαταγής που να θέτει τον εφεσίοντα προ της εκλογής μεταξύ της προώθησης της έφεσης ή της αίτησης ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου για την έκδοσή του (Αίτηση 1/94). Στην εξέλιξη της ακρόασης ο εφεσίβλητος εγκατέλειψε το διαζευκτικό αίτημα και περιόρισε την εισήγησή του στην απόρριψη της έφεσης. Αυτό, βέβαια, δεν περιορίζει το Δικαστήριο, ενόψει της ευρύτητας της εξουσίας του, ν' αποτρέψει καταχρήσεις της δικαιοδοσίας να υιοθετήσει οποιοδήποτε πρόσφορο μέσο στη διάθεσή του για την επίτευξη του στόχου αυτού. Τα γεγονότα που περιβάλλουν τις δυο διαδικασίες και στοιχειοθετούν το αίτημα, είναι τα ακόλουθα:

Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρινακος, μετά από αίτηση της αρμόδιας αρχής, διέταξε την έκδοση του εφεσιβλήτου. Η διαδικασία θεμελιώθηκε στην εξουσιοδότηση του Υπουργού Δικαιοσύνης για την έναρξη της διαδικασίας για την έκδοση του Τζεννάρο Περγρέλλα. Η εξουσιοδότηση του Υπουργού αποτελεί προϋπόθεση για την κινητοποίηση της διαδικασίας έκδοσης φυγοδικού [Άρθρο 7(1) - ο περί Εκδόσεως Φυγοδικών Νόμος, 1970 (Ν.97/70) "ο νόμος"]. Ο εφεσίβλητος προσέβαλε το διάταγμα με αίτηση στο Ανώτατο Δικαστήριο για την έκδοση διατάγματος Habeas Corpus [Άρθρο 10(1) του νόμου]. Το Ανώτατο Δικαστήριο δικαίωσε τον εφεσίβλητο. Έκρινε ότι ενάντια στις διατάξεις του νόμου που ρυθμίζουν την έναρξη της διαδικασίας, η εξουσιοδότηση δόθηκε πριν την υποβολή της επίσημης αίτησης από την αιτούσα την έκδοση χώρα, τη Δημοκρατία της Ιταλίας και, επομένως, η διαδικασία έκδοσης ήταν από την αρχή άκυρη.

Ο Υπουργός Δικαιοσύνης παρέσχε νέα εξουσιοδότηση βάσει της οποίας υποβλήθηκε νέα αίτηση (Αίτηση 1/94) για την έκδοση του εφεσιβλήτου. Η αίτηση υποβλήθηκε στις 10.5.94. Στις 27.5.94 η Δημοκρατία άσκησε την παρούσα έφεση με την οποία επιδιώκει τον παραμερισμό της απόφασης για τη χορήγηση του προνομιακού εντάλματος Habeas Corpus και την αποκατάσταση του διατάγματος έκδοσης. Με ειδοποίηση εν είδει αντέφεσης (Δ.35 θ.10), ο εφεσίβλητος επιδιώκει τη λύση και των άλλων θεμάτων που ήγγιξε ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου, πρωτόδικα, τα οποία δεν κρίθηκε αναγκαίο ν' αποφασισθούν.

Μετά την υποβολή της Πολιτικής Έφεσης Αρ. 9173, ο εφεσίβλητος αποτάθηκε στο Επαρχιακό Δικαστήριο και αξίωσε την απόρριψη της Αίτησης 1/94 ως μέτρο συνεπαγόμενο την κατάχρηση της καλόπιστης επίκλησης της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου. Προβλήθηκε, όπως και ενώπιόν μας, η θέση ότι η επιδίωξη του ίδιου σκοπού με παράλληλες δικαστικές διαδικασίες συνιστά κατάχρηση των διαδικασιών του Δικαστηρίου την οποίαν το Δικαστήριο πρέπει να περιστείλει με την έκδοση της πρόπουσας διαταγής. Το αίτημα απορρίφθηκε· εναντίον της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου ασκήθηκε η Πολιτική Έφεση Αρ. 9211 η οποία εκκρεμεί ενώπιόν μας.

Στο ενδιάμεσο, ο εφεσίβλητος αποτάθηκε στο Ανώτατο Δικαστήριο για την ακύρωση του δεύτερου εντάλματος σύλληψης του που προηγήθηκε της Αίτησης 1/94, αίτημα το οποίο απορρίφθηκε. Εναντίον εκείνης της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ο Τζεννάρο Περγέλλα καταχώρησε την Πολιτική Έφεση 9169 η οποία επίσης εκκρεμεί ενώπιόν μας.

Για να εκτιμηθούν οι συνέπειες της Πολιτικής Έφεσης 9173, πρέπει ν' αναφερθούμε στο Άρθρο 10(5) του νόμου που προβλέπει ότι σε περίπτωση έφεσης κατά απόφασης για την έκδοση εντάλματος Habeas Corpus, η διαδικασία "...λογίζεται εκκρεμούσα μέχρις ού εκδικασθή η κατ' αυτής τυχόν ασκηθείσα έφεσις, ή παρέλθη άπρακτος η προθεσμία, εν ή δύναται να ασκηθή τοιαύτη έφεσις, ή, εφ' όσον απαιτείται άδεια διά την άσκησιν εφέσεως, η προθεσμία εν ή δύναται να αιτηθή η παροχή της τοιαύτης άδειας.". Με τις διατάξεις του Άρθρου 10(5) συναρτάται ο τελεσίδικος χαρακτήρας εντάλματος Habeas Corpus που εκδίδεται βάσει του Άρθρου 10(1) με την αποπεράτωση της έφεσης. Επακόλουθο αυτής της εξαίρεσης του γενικού κανόνα για τον τελεσίδικο χαρακτήρα των δικαστικών αποφάσεων [βλ. *Attorney-General v. Georghiu* (1984) 2 C.L.R. 251], είναι η διατήρηση σε ζωή, εφόσον ασκείται έφεση, του διατάγματος για την έκδοση φυγοδίκου με συνέπεια τη δυνατότητα παράτασης της κράτησης του φυγοδίκου μέχρι την εκδίκαση της έφεσης.

Ο εφεσείων αντιτάχθηκε στο αίτημα του εφεσιβλήτου. Με την ένστασή του και την επιχειρηματολογία του κατά την ακρόαση, υποστήριξε ότι δύο διαδικασίες μπορεί να συνυπάρχουν. Έδωσε έμφαση στην απόφαση της Δικαστικής Επιτροπής της Βουλής των Λόρδων στην *Rees v. Secretary of State* [1986] 2 All E.R. 321, όπου κρίθηκε ως θέμα ερμηνείας της αγγλικής νομοθεσίας που αντιστοιχεί προς το δικό μας νόμο, ότι δεν πα-

ρεμβάλλεται κώλυμα στη χορήγηση από την αρμόδια αρχή δεύτερης εξουσιοδότησης για την ενεργοποίηση της διαδικασίας έκδοσης. Ό,τι παραγνωρίζεται από τον εφεσείοντα, είναι ότι της δεύτερης αίτησης για την έκδοση του φυγοδίκου στην **Rees** προηγήθηκε ο τερματισμός της πρώτης διαδικασίας ενώ στη δική μας περίπτωση, μετά την άσκηση της έφεσης, διατηρούνται 5
στη ζωή δύο παράλληλες διαδικασίες για την έκδοση του Τζεννάρο Περγέλλα. Εκτός από την απουσία οποιουδήποτε κωλύματος στη συνύπαρξη της Έφεσης 9173 και της Αίτησης 1/94 και των διαδικασιών που σχετίζονται με αυτές, η δικηγόρος του 10
εφεσείοντα υπέβαλε ότι τα νομικά θέματα που θίγει η έφεση και η αντέφεση είναι τόσο σημαντικά ώστε να δικαιολογείται η αντιμετώπισή τους προς αποσαφήνιση του δικαίου, ανεξάρτητα από οποιοδήποτε άλλο παράγοντα. Η απάντηση του εφεσίβλητου είναι ότι η δικαστική διαδικασία δεν προσφέρεται για την επίλυση 15
θεωρητικών θεμάτων [βλ. *Glasgow Navigation Company and Iron Ore Company* [1910] A.C. 293].

Εξετάσαμε τις εκατέρωθεν θέσεις υπό το φως των εκκρεμουσών διαδικασιών για την έκδοση του εφεσιβλήτου και των αρχών που διέπουν την άσκηση της δικαιοδοσίας για την αποτροπή 20
κάτ'αχρησης των δικαιοδοσιών του Δικαστηρίου.

Η δικαιοδοσία για την παρεμπόδιση, περιστολή, απόρριψη ή αναστολή διαδικασίας που συνιστά κατάχρηση των δικαιοδοσιών του Δικαστηρίου, εκπηγάει από την ίδια τη φύση της δικαστικής λειτουργίας που έχει ως λόγο το δίκαιο και μέσο τους μηχανισμούς που προάγουν την κατίσχυσή του. Γι' αυτό, η δικαιοδοσία για τη χρήση πρόσφορων μέσων για την παρεμπόδιση 25
κατάχρησης των δικαιοδοσιών είναι σύμφυτη, ενυπάρχει σε κάθε Δικαστήριο, απόρροια της κυριαρχίας των Δικαστηρίων στους μηχανισμούς για την απονομή της δικαιοσύνης. Τα μέσα για την αποτροπή της κατάχρησης της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου, δε συναρτούνται με οποιοδήποτε συγκεκριμένο διάταγμα ή διατάγματα· μπορεί να προσλάβουν οποιαδήποτε μορφή 30
που επιβάλλει η ανάγκη στη συγκεκριμένη περίπτωση για την περιφρούρηση του σκοπού για τον οποίο παρέχονται οι δικαιοδοσίες του Δικαστηρίου.

Στην **Castanho v. Brown & Root (U.K.) Ltd and Another** [1981] 1 All E.R. 143 (HL), αποφασίστηκε ότι ειδοποίηση για την εγκατάλειψη αγωγής μπορεί ν' ακυρωθεί παρά την απουσία θεσμικών περιορισμών για την εγκατάλειψη αγωγής προς αποτροπή 40
χρήσης του δικαιώματος για σκοπούς άλλους από εκείνους

για τους οποίους παρέχεται, δηλαδή, τον τερματισμό της διαδικασίας για την επίλυση του επίδικου θέματος. Κρίθηκε ότι η ειδοποίηση για την εγκατάλειψη της αγωγής συνιστούσε κατάχρηση επειδή εκδόθηκε όχι για το σκοπό για τον οποίο το δικονομικό αυτό μέσο προορίζεται αλλά για άλλους σκοπούς, για να προλειάνει το έδαφος για την έναρξη διαδικασίας για το ίδιο θέμα στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής μετά την εξασφάλιση σημαντικών ωφελημάτων από τη διαδικασία ενώπιον του αγγλικού δικαστηρίου. Πριν την υποβολή της ειδοποίησης για την εγκατάλειψη της αγωγής, οι εναγόμενοι είχαν αναγνωρίσει ευθύνη για τις διεκδικήσεις του ενάγοντα και κατέβαλαν υπό μορφή ενδιάμεσων πληρωμών μέρος της απαίτησής του. Ο λόγος της Castanho είναι ότι η άσκηση δικονομικών δικαιωμάτων μπορεί να περισταλεί εφόσον ασκούνται για σκοπούς άλλους από εκείνους για τους οποίους παρέχονται και απολήγουν σε κατάχρηση των δικαιοδοσιών του Δικαστηρίου.

Στην *Constantinides v. Vima Ltd* (1983) 1 C.L.R. 348, αποφασίστηκε ότι τα κυπριακά δικαστήρια έχουν την ίδια εξουσία, όπως και τα αγγλικά δικαστήρια, να ελέγχουν τις διαδικασίες προς αποφυγή καταχρήσεων της δικαστικής διαδικασίας. Η κατάχρηση της διαδικασίας μπορεί να προσλάβει πολλές μορφές· ενάλογα ευρεία είναι και η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου για την παρεμπόδισή της.

Από τα πολύ παλιά χρόνια έγινε δεκτό ότι η έγερση ή η προώθηση περισσοτέρων της μιας διαδικασιών για την επίτευξη στόχων που μπορεί και έπρεπε να επιδιωχθούν σε μια διαδικασία, συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας [βλ. *Williams v. Hunt* [1905] 1 K.B. 512]. Στην Πολιτική Έφεση 8894 (αποφασίστηκε στις 28.4.93), η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου διαπίστωσε ότι: "... Η επίκληση των δικαιοδοσιών του Ανωτάτου Δικαστηρίου ελέγχεται προς αποτροπή κατάχρησης των δικαιοδοσιών. Η επιδίωξη όμοιων σκοπών με την υιοθέτηση παράλληλων ένδικων μέσων ελέγχεται από το Δικαστήριο όπως και γενικότερα η πολλαπλότητα των διαδικασιών για την επίτευξη του ίδιου στόχου. ...".

Η Πολιτική Έφεση 9173 και η Αίτηση 1/94 του Επαρχιακού Δικαστηρίου, έχουν τον ίδιο σκοπό, την έκδοση του Τζεννάρο Περγέλλα. Αντιμετωπίζει επομένως ο Περγέλλα δύο παράλληλες διαδικασίες, ανεξάρτητες δικονομικά αλλά όμοιες ως προς το αντικείμενό τους για την έκδοσή του. Η Αίτηση 1/94 υποθεμελιώνεται στην κατάρρευση και κατ' επέκταση στην έκλειψη

της πρώτης αίτησης για την έκδοση του Τζεννάρο Περρέλλα. Το βάρθρο της Αίτησης 1/94 διασαλεύθηκε με την άσκηση της έφεσης, σκοπός της οποίας ήταν η αναζωπύρωση της πρώτης διαδικασίας για την έκδοση του Τζεννάρο Περρέλλα.

5

Η χρήση διαδικασιών που οδηγούν σε καταπίεση συνιστά μορφή κατάχρησης της δικαστικής διαδικασίας γιατί το αποτέλεσμα οποιασδήποτε απ' αυτές παύει να είναι καθοριστικό για τα δικαιώματα του διαδίκου γενικά και, την ελευθερία του κατηγορουμένου, ειδικά. Η αναγκαιότητα υπεράσπισης της ελευθερίας του υποδίκου σε περισσότερες από μια διαδικασίες για το ίδιο θέμα, συνιστά καταπίεση. Στη *Mills v. Cooper* [1967] 2 All E.R. 100, ο Λόρδος Αρχιδικαστής Πάρκερ παρατήρησε: "... every court has undoubtedly a right in its discretion to decline to hear proceedings on the ground that they are oppressive and an abuse of the process of the court. ..." (σ. 104).

10

15

Αφετέρου, η ανάγκη για την αποσαφήνιση του δικαίου μέσω της νομολογίας, μεγάλη όσο κι αν είναι, δεν αποτελεί αφεαυτής λόγο για την επίκληση της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου. Ο λόγος των δικαστικών αποφάσεων συναρτάται με την επίλυση διαφορών ζωτικών για τον προσδιορισμό των δικαιωμάτων εκείνου που επικαλείται τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου στο πλαίσιο των θεσμοθετημένων διαδικασιών.

20

25

Διαπιστώνουμε ότι η συνύπαρξη των δύο διαδικασιών συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας του Δικαστηρίου. Αποτελεί καταπίεση για την υπεράσπιση του Τζεννάρο Περρέλλα στο αίτημα για την έκδοσή του. Εξάλλου, η Αίτηση 1/94 θεμελιώνεται στην εγκατάλειψη της πρώτης διαδικασίας για την έκδοση του Τζεννάρο Περρέλλα. Η σύννομη ύπαρξή της στοιχειοθετείται με την εγκατάλειψη της πρώτης διαδικασίας. Η υποβολή της έφεσης επανέφερε στη ζωή την πρώτη διαδικασία· έτσι, υφίστανται δύο εξουσιοδοτήσεις και δύο παράλληλες διαδικασίες που έχουν τον ίδιο στόχο, την έκδοση του Τζεννάρο Περρέλλα. Η υποβολή της Πολιτικής Έφεσης 9173 συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας η οποία πρέπει ν' αποτραπεί και να παρεμποδισθεί, στόχος που επιτυγχάνεται με την απόρριψη της έφεσης.

30

35

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

40